

Arrest

nr. 296 575 van 6 november 2023
in de zaak X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Patrick HUGET
Regentschapsstraat 23
1000 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 22 oktober 2023 houdende een bevel tot teruggedrijving en van de beslissing van 22 oktober 2023 tot intrekking van het visum en van de “*vordering*” van 22 oktober 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HUGET die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 22 oktober 2023 met een vlucht afkomstig uit Dubai op de nationale luchthaven van Zaventem aan. Hij wordt tegengehouden aan de grens. Hij was in het bezit van een Schengenvisum type C afgeleverd door de Belgische ambassade te Islamabad, voor zakelijke doeleinden.

Op 22 oktober 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot terugnrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op .. om ... uur, aan de grensdoorlaatpost ., werd door ondergetekende,.....

De heer

naam M voornaam A

geboren op 26.11.1993 geslacht (m/v) Mannelijk die de volgende nationaliteit heeft Pakistan

*houder van het document paspoort nummer (...)
afgegeven op : 28.09.2022*

*houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door België
geldig van 07.10.2023 tot 01.11.2023
voor een duur van 10 dagen, met het oog op : zaken,*

afkomstig uit Dubai met vlucht EK181 op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene komt voor zakelijke doeleinden naar België.

Betrokkene is in het bezit van een hotelreservatie voor het Citybox Antwerp hotel lopende van 22 tot 27 oktober. Betrokkene toont ook een terugkeerticket voorleggen voorzien op 27 oktober.

Betrokkene is in het bezit van 3 adressen van bedrijven die gebruikte bulldozers verkopen.

Het betreft Meurrens Machinery in Lummen, Themar Trucks in Willebroek en Wimo machinery te Ravels. De gastheer is een firma in Wevelgem, namelijk JACALIS. De uitbater bevestigt aan de telefoon dat betrokkene contact heeft gezocht gezocht met deze firma. Er werd door de firma een offerte opgestuurd naar betrokkene. Nadien werd er niets meer van betrokkene vernomen. De uitbater vond dit raar en is blijkbaar niet op de hoogte dat betrokkene vandaag naar België kwam.

Betrokkene is in het bezit van 1950 euro. Hij is niet in het bezit van een kredietkaart. Hoe gaat betrokkene een bulldozer betalen?

Het is onduidelijk hoe betrokkene al deze plaatsen verspreid over België gaat bezoeken.

Het is onduidelijk hoe betrokkene zaken kan doen in België terwijl hij enkel de taal Urdu machtig is.”

Op 22 oktober 2023 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot intrekking van het visum. Dit is de tweede bestreden beslissing.

Op 22 oktober 2023 neemt de federale politie de vordering tot onderbrenging te Caricole en terugnrijving is voorzien op 2 november 2023 met vlucht EK 184 naar Dubai. Dit is de derde bestreden beslissing.

Verzoeker diende tegen zijn vrijheidsberoving een verzoek tot invrijheidstelling in bij de Raadkamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel die op 27 oktober 2023 het verzoek ontvankelijk en gegrond heeft verklaard. Verweerder tekende hiertegen hoger beroep aan bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Brussel. Verzoeker wordt in afwachting van het arrest van de K.I. niet vrijgelaten.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad dient op te merken dat de vordering niet-ontvankelijk is wat de beslissing houdende intrekking van een visum van 22 oktober 2023 betreft, en dit om de volgende redenen:

Artikel 39/82, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een akte van een administratieve overheid vatbaar is voor vernietiging krachtens artikel 39/2, dan kan de Raad als enige de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bevelen. [...] In geval van

uiterst dringende noodzakelijkheid kan de schorsing bij voorraad worden bevolen, zonder dat de partijen of sommige van hen zijn gehoord. De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. [...]” Paragraaf 4 van deze bepaling luidt als volgt:

“§ 4. De voorzitter van de kamer of de rechter in vreemdelingenzaken die hij aanwijst doet binnen dertig dagen uitspraak over de vordering tot schorsing. Indien de schorsing is bevolen, wordt binnen vier maanden na de uitspraak van de rechterlijke beslissing uitspraak gedaan over het verzoekschrift tot nietigverklaring. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid [...]”

In het arrest nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vastgesteld dat deze bepalingen in het verleden aanleiding hebben gegeven tot verschillende interpretaties aangaande de vraag of een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een andere dan een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel mogelijk is en dat derhalve moet worden teruggerepen naar de bedoeling van de wetgever. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt het volgende gesteld betreffende de rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: *“– annulatie- en schorsingsbevoegdheid voor de beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken inzake asiel (Dublin-onderzoek) en in het overige vreemdelingen-contentieux (toegang, verblijf, vestiging (immigratie), beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betreffende de asielaanvragen van de E.U. onderdanen. Dit is in principe niet van rechtswege schorsend doch de gewone en ingeval van een dreigende gedwongen uitvoering, de schorsing bij dringende noodzakelijkheid kan worden gevraagd. De annulatie- en schorsingsbevoegdheid heeft dezelfde inhoud en draagwijdte als die van de Raad van State, zodat het volstaat daar naar te verwijzen;”* (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, p.18). Hieruit blijkt dat de auteur van het wetsontwerp de mogelijkheid tot het vragen van een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts beoogde in het geval van een dreigende gedwongen uitvoering.

Verder kan in de voorbereidende werken met betrekking tot de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State betreffende de wijzigingen van artikel 39/82, § 4 van de Vreemdelingenwet het volgende worden gelezen: *“Thans wordt duidelijk bepaald dat een uiterst dringende procedure enkel mogelijk is wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder omdat hij vastgehouden wordt in een gesloten centrum, verblijft in een terugkeerwoning of ter beschikking gesteld is van de Regering met het oog op de uitvoering van deze verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel. Ter verduidelijking wordt de beroepstermijn herhaald voor het instellen van een uiterst dringende procedure, zoals bepaald in artikel 39/57 van de wet.”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot wijziging van de gecoördineerde wetten van 12 januari 1973 op de Raad van State, Parl. St. Kamer, 2013-2014, nr. 3445/001, p.10) De bedoeling van de auteur van dit ontwerp was om elke dubbelzinnigheid weg te nemen aangaande de aard van de handelingen die het voorwerp kunnen uitmaken van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De bespreking van artikel 3 van het wetsontwerp, dat artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet wijzigt, bevestigt dit: *“Een nieuwe beroepstermijn is uitdrukkelijk voorzien wanneer de vreemdeling een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een maatregel wenst in te dienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij gebrek aan een uitdrukkelijke wettelijke bepaling gebeurde de invulling van deze beroepstermijn nu aan de hand van de jurisprudentie van de Raad. De rechtszekerheid vereist echter een duidelijke en wettelijke bepaling”*. (ibid. p. 7)

De enige bepaling die betrekking heeft op de uiterst dringende noodzakelijkheid is artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, waarin de termijnen voor de indiening van *“het in artikel 39/82, § 4, tweede alinea, bedoelde verzoek”* worden vastgesteld. Uit de samenlezing van artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet en de bovengenoemde toelichting, kan worden afgeleid dat de opsteller van het ontwerp niet de mogelijkheid heeft overwogen om in andere dan de in artikel 39/82, § 4, tweede alinea van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van een beslissing toe te laten. De vordering tot schorsing bij

uiterst dringende noodzakelijkheid is dus enkel ontvankelijk in zoverre hiermee een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel wordt aangevochten.

Gelet op het voorgaande is de vordering eveneens onontvankelijk in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot intrekking van een visum van 22 oktober 2023. Ter terechtzitting stelt verzoekers raadsman het hiermee eens te zijn.

De vordering gericht tegen de “vordering” van de federale politie van 22 oktober 2023 is eveneens niet ontvankelijk daar het is gericht tegen de vervoersmaatschappij.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RVV). Verzoeker wijst er immers terecht op dat hij van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping die op elk ogenblik kan plaatsvinden en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verweerder betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. De middelen

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij voert tevens een manifeste appreciatiefout aan.

Hij verstrekt de volgende toelichting bij het middel:

“Moyens pris de la violation de

– du principe général d'I droit de l' Union qu' est le respect des droits de la défense et notamment du droit d' être entendu

– de la violation des articles 62 de la loi du 15 décembre 1980 .

– de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l' absence de motifs légalement admissibles, de l' erreur manifeste d' appréciation, de la violation des principes de bonne administration et d' équitable procédure, du principe de précaution et du principe général selon lequel l' autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause, de l' obligation de loyauté

Violation du principe général de droit belge et européen (art. 41 CDF) qu' est le droit d' être entendu
Absence d' interprète Violation des principes de bonne administration

Attendu que le dossier de l'Office des Étrangers comprend un document intitulé VRAGENLIJST sait formulaire confirmant l' audition d'un étranger”

Attendu que le dossier de l'Office des Étrangers comprend un autre document intitulé « Grensverslag » qu' à la question 1 « Aanvrager » , il est indiqué que M. A. s' exprime en langue urdu qu' à la question 7 « Verhoor van de betrokkene » , il est indiqué « Betrokkene spreekt enkel URDU. Zelfs via Google Translate konden we niet communiceren, [] Communicatie is zo goed d als onmogelijk.”

Que ce formulaire « Vragenlijst » indique clairement que M. A. n' a pas été entendu parce qu' il ne s' exprime qu' en langue urdu que M. A. ne comprend ni le français, ni néerlandais, ni l' anglais que le dossier n' indique pas un interprète était présent, et pour cause, puisqu' il n' y en avait pas ;

Que si M. A. avait pu être entendu en présence d' un interprète urdu/ français/ néerlandais, il aurait notamment pu expliquer dans le plus grand détail qu' il est un homme d' affaire au Pakistan, qu' il a

sollicité et obtenu un visa court séjour uniquement pour acheter du matériel de chantier lourd, que son cousin, M. M. A. A., qui s'exprime en français et en anglais, l'attendait à l'aéroport pour l'emmener et être à sa disposition toute la semaine que son cousin allait l'aider dans ses démarches notamment du point de vue de la langue et de la mobilité;

Que M. A. t s' il avait pu être entendu, aurait expliqué qu' il n' avait pas besoin de disposer sur lui d' une somme d' argent importante ou d' une carte de crédit illimité que tout achat qui.....aurait été passé de matériel de chantier de plusieurs dizaines de milliers d' euros aurait été payé par virement bancaire, par transaction bancaire sécurisée entre la banque de A. (...) et la banque du vendeur;

Que s t il avait pu être entendu, M. A. aurait pu expliquer que la langue ne constituait pas une barrière en Belgique dans la mesure où son cousin allait l' accompagner toute la semaine et que ce cousin s'exprimait en urdu, en français et en anglais que le dossier de demande de visa avait été préparé par lui-même en urdu puis traduit en anglais par son manager ;que les démarches déjà initiées pour repérer les entreprises chez qui M. A. espérait pouvoir acheter du matériel de chantier de seconde main, avaient été faites en anglais via son manager;

Qu'il semble ainsi que si M. A. avait pu s'expliquer, les doutes quant à la finalité de son voyage professionnel en Belgique auraient pu être levés;

Attendu que, s'agissant d' une éventuelle crainte que M. A. tente de rester en Belgique au-delà du délai de visa, M. A. aurait pu expliquer qu'au pays, il est marié à Mme T.A., qu' il est le père de quatre enfants mineurs A. (2016) , A. (2017) , M. (2021 et Z. (27-02-2022) et que dès sa mission professionnelle réalisée pour son entreprise, il souhaitait retrouver sa femme et ses enfants;

Attendu qu' il semble que les principes de bonne administration que sont principe du raisonnable (exigence de proportionnalité) , le principe du non—détournement de pouvoir, le principe de la sécurité juridique ont été violés lorsqu' un étranger sollicite et obtient des autorités belges un visa professionnel, les autorités de police à l' aéroport se doivent d' apprécier très scrupuleusement s' il existe des motifs très sérieux de remettre en cause la décision d' octroi d' un visa prise par les autorités consulaires belges, à la suite de la production d'un dossier dument constitué;

Attendu que les décisions sont inadéquatement motivée"

3.3.2 Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad merkt dienaangaande op dat in de motieven van de bestreden beslissing uitdrukkelijk en op duidelijke wijze wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is hiermee afdoende gemotiveerd in rechte. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker voor zakelijke doeleinden naar België is gekomen. Hij is in het bezit van drie adressen van bedrijven die gebruikte bulldozers verkopen. Eén van de uitbaters is gecontacteerd doch heeft na het opsturen van een offerte niets meer gehoord van verzoeker. De uitbater was ook niet op de hoogte dat verzoeker vandaag naar België kwam. Verzoeker is in het bezit van 1950 euro doch niet van een kredietkaart. Het is onduidelijk hoe verzoeker een bulldozer gaat betalen, hoe hij al deze bedrijven, verspreid over België gaat bezoeken en hoe hij zaken gaat doen terwijl hij enkel Urdu spreekt en begrijpt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, blijkt *prima facie* niet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat in dit opzicht aan de met grenscontrole belaste overheden toe om een aantal verificaties door te voeren. Zo voorziet artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet dat de vreemdeling kan worden teruggedreven aan de grens indien hij niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven. Waar verzoeker meent dat hem de toegang tot het grondgebied niet mocht worden geweigerd omdat hij over een visum voor zakelijke doeleinden beschikt, kan hij niet worden gevolgd. De grensautoriteiten stellen vast dat verzoeker in het bezit is van drie adressen van bedrijven en dat een uitbater bevestigt dat hij een offerte stuurde maar nadien niets meer van verzoeker heeft vernomen. De uitbater wist niet dat verzoeker vandaag naar België kwam. Verzoeker is in het bezit van 1950 euro en niet in het bezit van een kredietkaart. Het is onduidelijk hoe verzoeker een bulldozer gaat betalen, hoe hij zich zal verplaatsen naar de bedrijven verspreid over België en hoe hij zaken kan doen terwijl hij enkel het Urdu machtig is. Het is niet kennelijk onredelijk om op grond van al de voormelde vaststellingen, die niet worden betwist, te concluderen dat het doel van het voorgenomen verblijf niet kan worden gestaafd.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van het hoorrecht.

Aangenomen dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, zou van toepassing zijn, dient de Raad er niettemin op te wijzen dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, § 80).

Er moet dus blijken dat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een terugdrijving had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Verzoeker wijst erop dat hij niet werd gehoord met een tolk en dat hij enkel het Urdu machtig is. Indien hij was gehoord in de aanwezigheid van een tolk, dan had hij verklaard dat hij een zakenman is en louter voor zakelijke doeleinden naar België is gekomen. Zijn neef wachtte hem op in de luchthaven. Zijn neef is wel het Frans en Engels machtig. Zijn neef zou voor de vertaling zorgen en hem overal naartoe brengen. Hij zou verklaard hebben dat hij de bulldozer zou aangekocht hebben via een overschrijving. Verzoeker brengt in dit verband zijn visum aanvraag bij, een verklaring van zijn neef van 30 oktober 2023, een brief (zonder datum) in verband met verzoekers bedrijf, een bewijs van huwelijk en gezinssamenstelling.

Vooreerst merkt de Raad op dat de stukken, in bijlage van het verzoekschrift, niet zijn voorgelegd aan de grensautoriteiten. Waar verzoeker verwijst naar de verklaring van zijn neef, dateert de verklaring van 30 oktober 2023. Er kan bezwaarlijk verweten worden aan de grensautoriteiten geen rekening te hebben gehouden met de neef waarvan zij geen kennis konden hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing.

In het grensverslag worden volgende vaststellingen gedaan. Verzoeker komt voor zakelijke doeleinden naar België. Hij is in het bezit van een hotelreservatie en kan een terugkeerticket voorleggen. Hij is tevens in het bezit van drie adressen van bedrijven die gebruikte bulldozers verkopen. Een uitbater van een bedrijf wordt gecontacteerd en verklaart een offerte te hebben gestuurd naar verzoeker maar nadien niets meer te hebben vernomen. Verzoeker is in het bezit van 1950 euro maar niet van een kredietkaart. Verzoeker is enkel de taal Urdu machtig. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte dat hij werd gehoord over zijn reismotief en verblijfsomstandigheden. Hij werd hierbij de mogelijkheid gegeven om stavingstukken ter zake voor te leggen en maakte van deze gelegenheid gebruik om onder meer een hotelreservatie en terugkeerticket voor te leggen. Bovendien gaf hij drie adressen van bedrijven. Verzoeker toonde ook een hoeveelheid aan cash geld. Uit het verslag kan nog blijken dat hij geen andere stukken ter staving van zijn reisdoel en verblijfsomstandigheden bij zich had en hij evenmin een verklaring van zijn neef kon voorleggen. Uit het verslag van de grenspolitie blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker de mogelijkheid werd gegeven om toelichting te geven over de invulling van zijn kort verblijf op het Schengengebied.

Een vreemdeling die aan de grens door de politie wordt gecontroleerd op de binnenkomstvoorwaarden, en in dit verband wordt gehoord, weet op dat ogenblik ook dat dit gehoor kadert binnen zijn al dan niet recht op binnenkomst en een mogelijke terugdrijving indien niet is voldaan aan de binnenkomstvoorwaarden. Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat hij niet de mogelijkheid had alle stukken voor te leggen om zijn 'zakendoelen' te staven. De Raad is van oordeel dat hij in staat werd gesteld om de grensautoriteiten in contact te brengen met zijn neef, die hem overigens, volgens diens verklaring, stond op te wachten in de luchthaven. Verzoeker werd niet verhinderd om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te brengen, nu hij verschillende stukken heeft voorgelegd aangaande zijn zakendoeleinden. Evenwel, noch uit het verslag van de grenspolitie noch uit het latere gehoor in het gesloten centrum blijkt dat verzoeker melding heeft gemaakt van zijn neef. Evenmin heeft verzoeker het telefoonnummer van zijn neef voorgelegd aan de grensautoriteiten teneinde de communicatie te vergemakkelijken. Verweerder kan ook worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen het volgende vaststelt: *"Waar verzoeker thans een attest van zijn neef dienaangaande toevoegt, dient te worden opgemerkt dat dit attest gedateerd is op 30.10.2023 en dus ruimschoots na de bestreden beslissing waardoor er thans ook geen rekening mee gehouden kan worden. Waar verzoekers neef in dat attest stelt dat hij op de terugweg, na vergeefs op verzoeker gewacht te hebben, een telefoontje van verzoeker kreeg met de melding dat hij door de Belgische autoriteiten was tegengehouden, toont hij niet aan hierna contact genomen te hebben met die Belgische autoriteiten om alsnog de reden van verzoekers komst naar België aan te geven en uit te klaren."*

Er blijkt niet dat de door verzoeker in het kader van het hoorrecht aangehaalde argumenten van die aard zijn dat zij kunnen leiden tot de onrechtmatigheid van de bestreden beslissing. Verzoeker toont immers op geen enkele manier aan dat zijn verklaringen of voorgelegde stukken anders zouden zijn geweest of anders zouden zijn beoordeeld.

Een schending van het hoorrecht wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Bijkomend merkt de Raad op dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Artikel 3 van de Vreemdelingenwet laat het bestuur toe om, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een geldig visum, een aantal verificaties door te voeren aan de grens. Verzoeker was voorbereid op deze verificaties en het gehoor aangezien hij een hotelreservatie van 22 tot 27 oktober kon voorleggen, een terugkeerticket, drie adressen van bedrijven en 1950 euro. Het is niet zorgvuldig geen contactgegevens van zijn neef voor te leggen aan de grensautoriteiten, daar waar hij thans stelt dat hij via zijn neef zou communiceren met de bedrijven, zijn neef hem zou vervoeren naar de bedrijven en zijn neef hem kwam ophalen in de luchthaven. Er dient op te worden gewezen dat van de vreemdeling mag verwacht worden dat hij zich zorgvuldig voorbereid heeft op een eventueel gehoor in het kader van een grenscontrole. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. Waar verzoeker thans een verklaring van zijn neef, gedateerd op 30 oktober 2023, voorlegt, kan hij de Raad niet overtuigen.

Uit de bewoordingen van de beslissing tot teruggrijping blijkt dat deze is genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling kan, behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, de toegang worden geweigerd aan een vreemdeling wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf. Deze bepalingen laten dus toe, zelfs indien een vreemdeling in het bezit is van een visum, om een aantal verificaties door te voeren. Het gegeven dat verzoeker in het bezit was van een Schengenvisum, gehuwd is en kinderen heeft, vrijwaart hem dus niet van de mogelijkheid dat hij het voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij desgevallend documenten dient voor te leggen.

Er wordt geen ernstig middel aangevoerd.

Bijgevolg is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

3.4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. HERBOTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HERBOTS

N. MOONEN